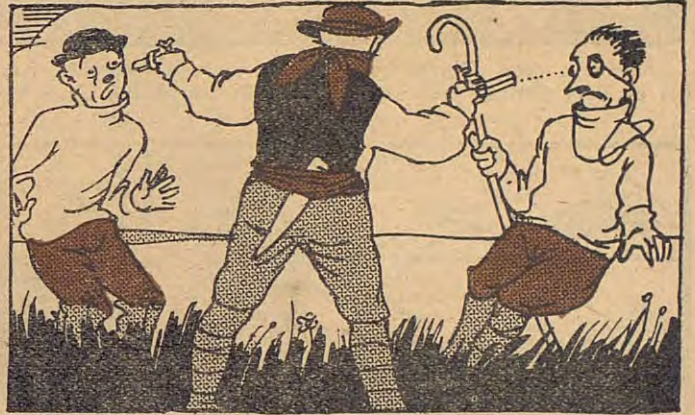
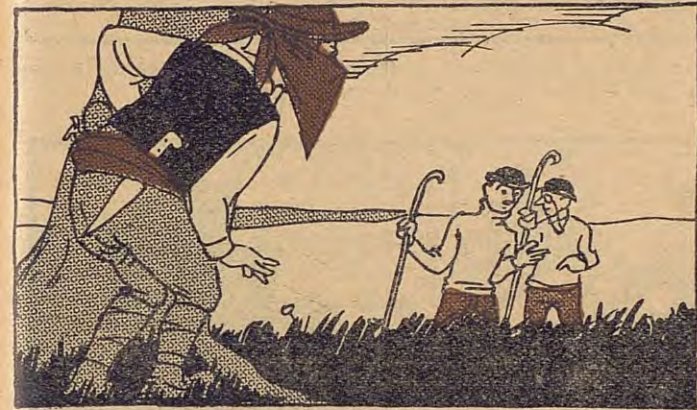

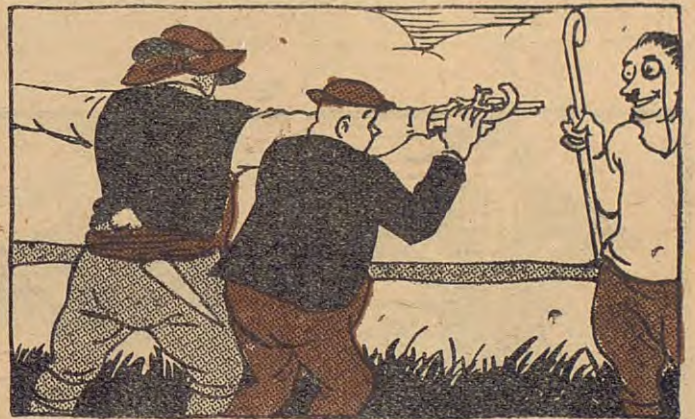
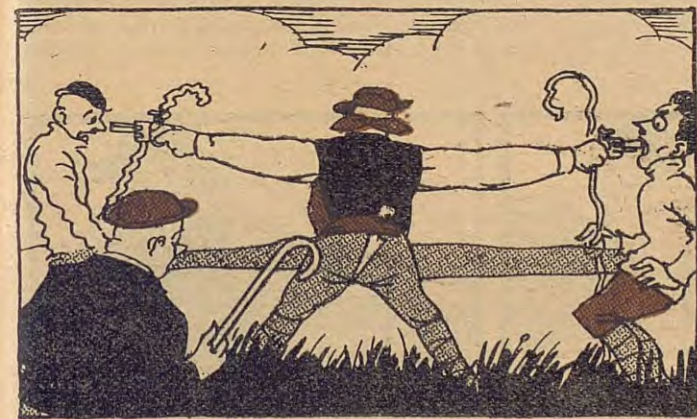
VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

En Malasang era un ferotge saltejadore, quina especialitat era atracar als pacífics excursionistes d'aquelles plàcides muntanyes.

De darrera un arbre que li féu de tapadora, sortí amantent, sorprenent als dos innocents consocios del «C. E. de C.», pel procediment de la partida doble.

Però un altre excursionista, pertanyent al «Grop Espardenya Catalana», al veure que a dos congèneres seus els jugaven tan mala partida... doble, pensà girar la truita o sigui la situació.

El procediment era ben senzill: passà l'«alpenstock» per dintre les mànigues d'en Malasang, deixant-lo impossibilitat de moure els braços.

Els tres excursionistes s'ajupiren tranquil·lament, deixant que l'atracadore s'esbravés engegant els trets que no podien tocar-los.

I un cop esbravat, lligaren a l'atracadore en forma un xic humiliant, i tranquil·lament el conduïren davant de les «autoritats competents».

(Continuació)

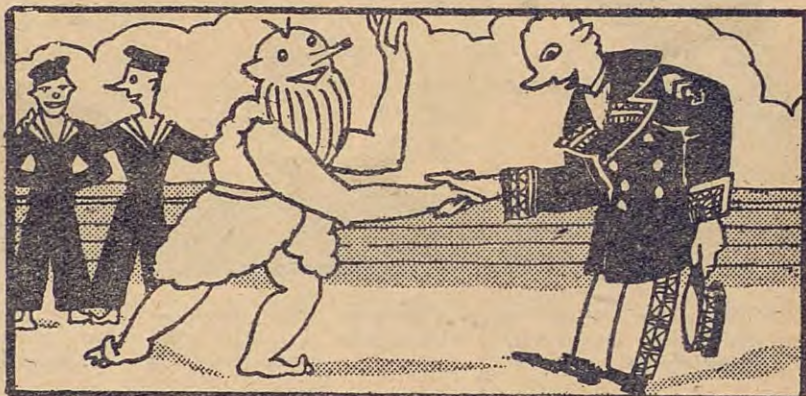
En Naciró abandona l'illa

Als pocs dies d'haver construït la torre de senyals, notà amb gran alegria que es detenia en mig del mar un paquet de vela llatina. I el seu goig fou indescriptible quan vegé que reprenia la marxa de dret a la illa.

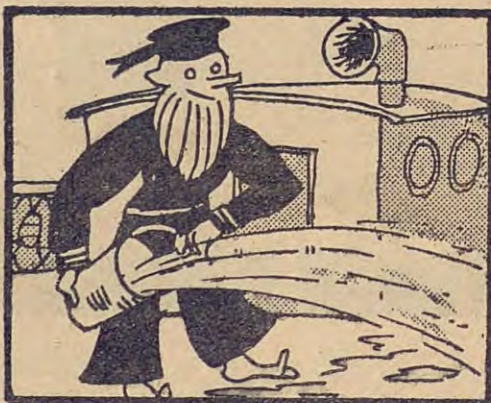
A l'ésser a curta distància, se'n despenquè una embarcació en la qual en Naciró fou portat a bord.

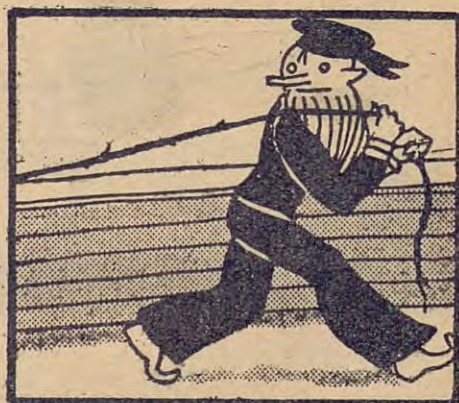
On sigué presentat, amb tots els honors, al capità i a la tripulació. Així que hagué contat la seva història, li proporcionaren vestits.

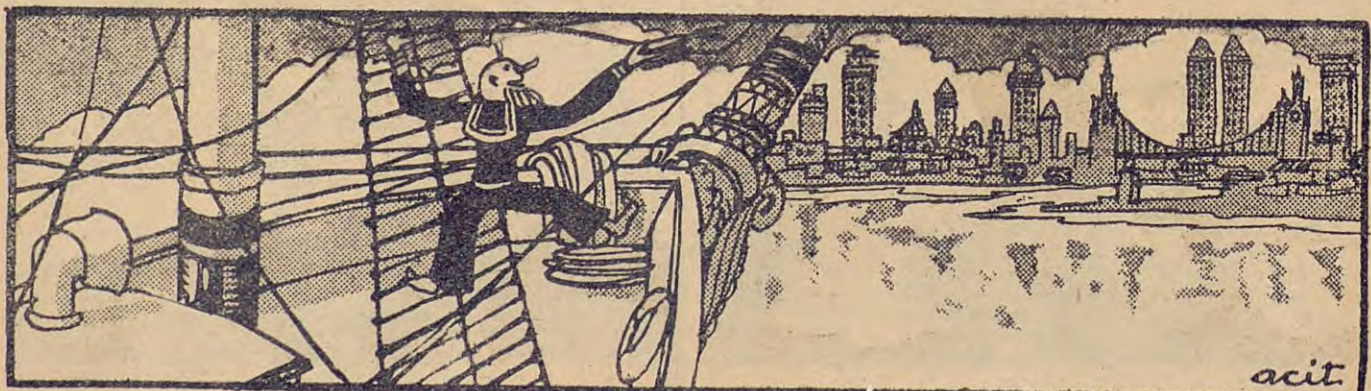
Era bonic de veure la patxoca que arribava a fer el nostre Miliu.

Durant tota la travesia i en reconeixença als seus salvadors, no parà un sol moment.

Tan aviat se'l veia fent «baldeio», com ajudant a hissar veles.

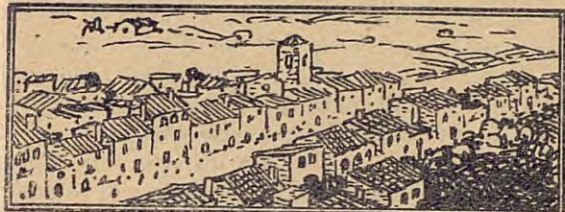

Al cap de varis dies de navegació, arribaren a la vista de Nova York, on desembarcaria en Naciró per a preparar el seu retorn a Barcelona.

(Continuarà)

acit

EL PRINCIPI D'AUTORITAT

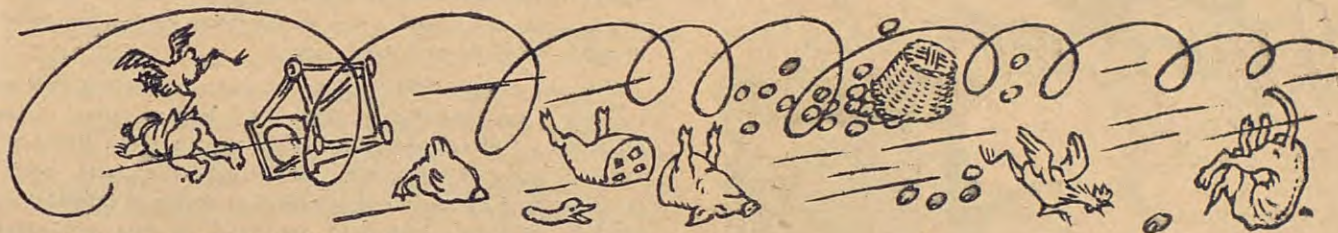
Heu's aquí un poblet d'Aragó, pel mig del qual passa la carretera de l'Estat.

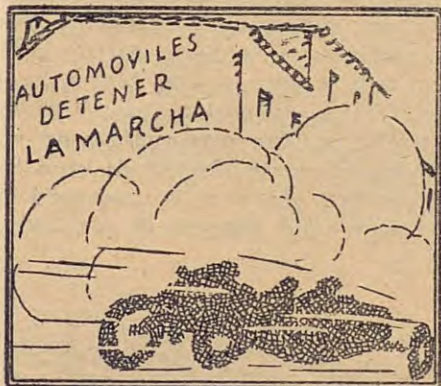
Aquest és el batlle, home enèrgic i testarrut.

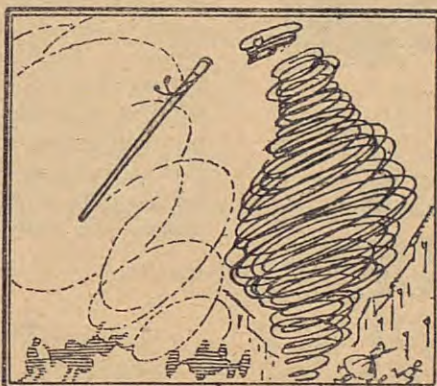
El que la carretera passi pel bell mig del poble és un gros inconvenient, ja que els autos hi passen com una tromba...

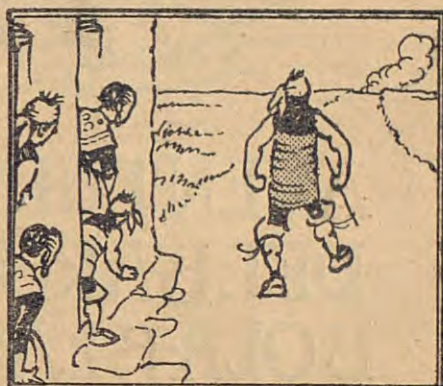
...deixant, com don «Juan Tenorio», memòria amarga de si.

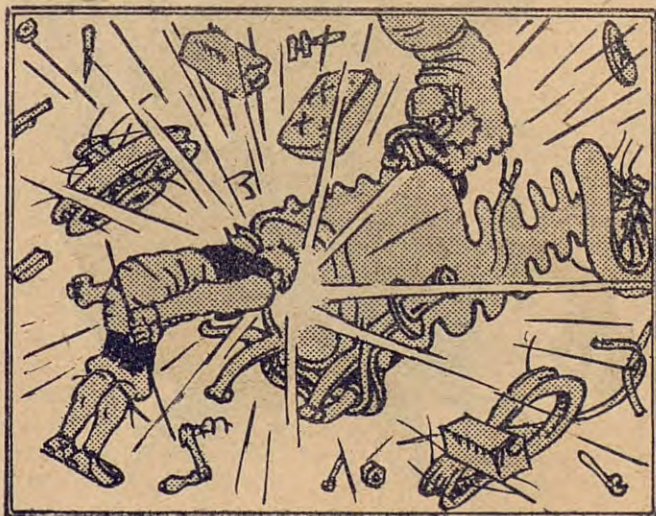
El batlle vol corregir l'abús i fa pintar un rètol molt gros i eloqüent. Endebades: els autos corren com si tal cosa!

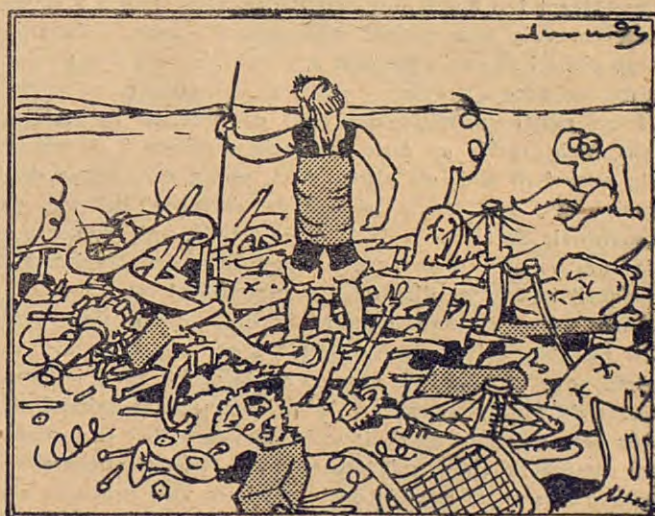
Fa sortir a l'agutzil i el pobre funcionari de poc se la carrega, amb vara i tot.

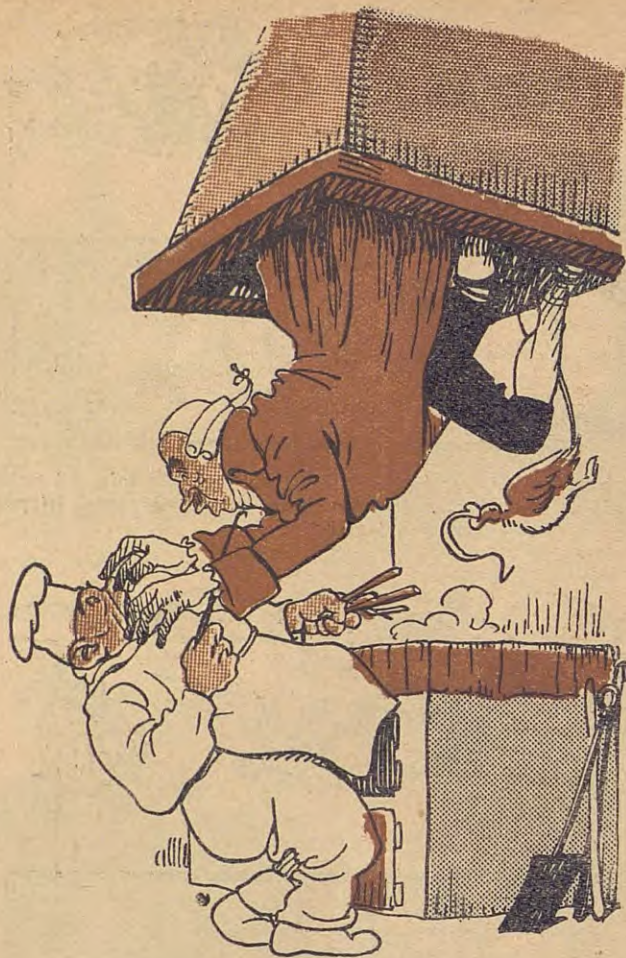
—Diantrel! A veure si hem de riure! Ara sóc jo que m'hi poso!—exclama el batlle, en mig de l'espectació general.

En efecte, a intel·ligent potser el guanyarien, però el que és a testarrut!...

I aquell dia, per fi, sobre las informes desferres de l'auto, quedà victoriós, incòlume, el principi d'autoritat!

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

(Continuación)

Així fou que, fent servir els faldons de la casaca com de rem—tivant tan aviat l'un com l'altre, com els dos a la vegada—em vaig anar guiant directament a casa. Estava ja aprop d'ella i no sabia pas com aterrirar, car els ànecs no es mostraven encara propicis a parar el vol, quan se m'ocorregué un remei expeditiu que posí en pràctica immediatament. Vaig agafar un ànec i el vaig escanyar i el mateix vaig anar fent amb els altres. Així, poc a poc, anava descendint, fins que, torçant el coll del darrer al bell cim de la xemeneia de la cuina de la meua estada, vaig baixar per ella amb no poca sorpresa del meu cuiner, que precisament en aquell instant es disposava a encendre el foc.

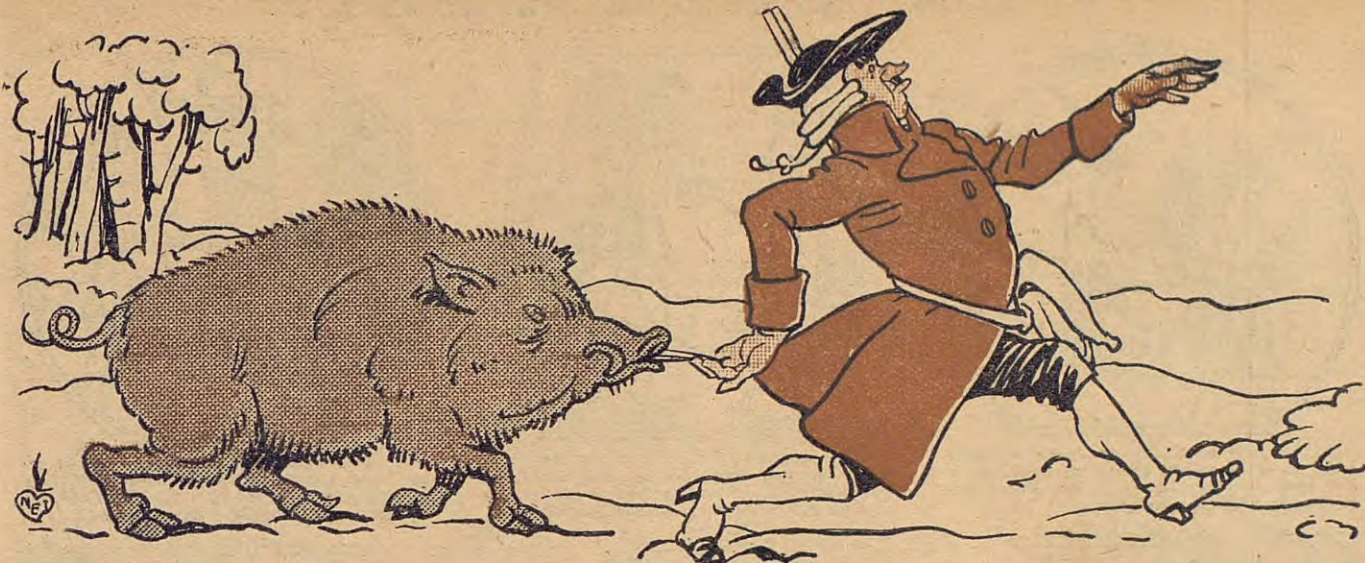
Amb un vol de perdius molt formoses, correguí una aventura quelcom semblant. Havia sostit per a provar una escopeta nova i amb aitals assajos havia agotat totes les municions de perdigons, quan vaig veure aixecar-se gairebé als meus peus una ramada de les cobejades aus. Bon «gourmet», com sempre he sigut, m'entrà el desig de veure figurar algunes d'elles en el «menú» de la nit i em vaig proposar caçar-ne unes quantes, fos com tos i refiant-me que el meu enginy no em fallaria en tal ocasió. En efecte; després de rumiar un xic, vaig carregar ràpidament le'scopeta, posant-hi, en iloc del plom que em mancava, la meua baqueta amb

un dels extrems fora del canó. Així preparat, em dirigí vers on: les perdius havien anat a reposar i, ben atent, vaig esperar que s'aixequessin per a tirar, com així vaig fer-ho en el moment precís. La baqueta partí amb tota fúria enfilant set peces formosíssimes que degueren quedar estupefactes en trobar-se sobtadament ficades a l'ast a punt de rostir.

Una vegada, corrent per un dels grans boscos de Rússia, vegí una magnífica guineu blava, amagada darrera un arbre. De seguida se m'ocorregué matar-la, però em va semblar viva llàstima foradar una pell tan preciosa que podia constituir un bon present per a una dama principal de la ciutat, a la qual li havia oït varies vegades que es dalia per un «renard» ben sencer. Immediatament vaig treure la bala del canó, vaig substituir-la per un clau ben reforçat i faig foc després, amb tan d'encert, que la cua de la guineu quedà fixa en el tronc de l'arbre. Aleshores em vaig avançar tranquil·lament vers ella i amb el meu ganivet de caçador li vaig fer en el morro un doble tall en forma de creu. Prenguí seguidament el meu fuet i, clavant-li una gran pallissa, el cos de la bèstia, esporuguida, va sortir de la seva pròpia pell, que quedà a les meves mans com si un pel·leter l'hagués netejada amb tota cura.

En una altra ocasió, vegí en un bosc del mateix país una jabalina i un jabalinet, o sigui, en altres paraules, un senglà-femella i el seu menut que corrien cap a mi. Sense pensar-m'hi gens ni mica, vaig descarregar l'escopeta, però el jabalinet fugí corrents i la jabalina es detingué immòbil com clavada en terra. Amb tota precaució, jo que m'hi acostava per averiguar la causa d'aquella immobilitat i noto que me les havia amb una senglana (?) cega, que tenia entre les dents la cua del senglanet, que, segons vaig deduir, devia servir de pietós acompanyant de la dissortada. Comprendí que, havent passat la bala entre les dues bèsties, havia tallat el fil conductor, l'extrem del qual conservava encara la jabalina que, no sentint ja l'estiradeta contínua del seu guia, s'havia detingut instintivament. Sentint de veres haver sigut la causa inconscient d'aquella greu separació familiar, vaig agafar al punt aquell fragment de cua i sense

resistència—car de segur es creia seguir al seu filllet—vaig emportar-me a casa aquella pobra bèstia.

Tots sabeu, o almenys ho heu sentit explicar, que el mascle d'aquesta espècie és molt ferotge i terrible. Doncs, jo, una vegada em vaig trobar en un bosc i a poca distància, un porc-senglà fenomenal i amb amb tanta mala «sombra», que no estava preparat, ja no per a l'atac, sinó ni tan sols per a la defensa. Ço que de primer se m'ocorregué fou de posar més terreny entre ell i jo, més encara que procurava fer moltes giragonces per avorrir-lo i desorientar-lo, anava apropant-se cada vegada més. De sobte, coneguent que reposava un xic per agafar nova embranzida, vaig posar-me d'un salt darrera un arbre corpulent. Ho vaig encertar, a fe!, car la tera, amb tota la seva força, es llençava contra mi per a donar-me dentellada. Si no que, en lloc de trobar la flonjor de les meves preuades carns, els seus ullals anaren a clavar-se en el tronc i, amb fúria tal, que ja no podé treure'ls per a escometre'm de nou.

—Ah, murri! Ja et tinc, aral—vaig cridar ple d'aconteïment.

I, sortint del meu amagatall, vaig agafar unes pedres per a que, servint-me de tascons, quedés tan fortament amarrat a l'arbre que, malgrat els seus esforços, no podés ja sortir-ne més. Després, tot tranquil·lament, vaig anar a cercar cordes i una carreta al poble veí i me'l vaig poder endur a casa ben amarrat i viu del tot.

En els casos extrems, un bon caçador recorreix a qual-sevol mitjà abans de despreciar una ocasió oportuna, i jo no he sigut pas una excepció d'aquesta regla general. Moltes i moltes vegades m'he vist obligat a sortir de les situacions difícils a força d'habilitat, com ho prova el cas que vaig a explicar. Em trobava una vegada, a la caiguda de la tarda, de retorn, quan un ós formidable, amb la boca paorosament oberta, em barrà el pas amb una intenció que no era pas per a elogiar. Vaig cercar per les butxaques amb l'esperança de trobar pólvora i bales, però fou endebades. Sols trobí dues pedres fogueres que tenia la precaució de portar sempre a sobre per tal de provocar les espurnes que em calien per a disparar l'escopeta. En vaig agafar una i, aprofitant que la gran bestia obria novament la boca com per un badall sostingut, li vaig tirar amb tanta força i destresa que li penetrà fins al fons de la gorja i seguí ben endins de la canonada dels aliments. No fent-li, de segur, cap gràcia el meu inesperat tractament, l'ós donà mitja volta i em permeté així que li podés tirar amb la mateixa traça l'altra pedra en un lloc que no està bé mencionar. El recurs fou completament eficaç. No tan sols l'improvisat projectil arribà a la seva direcció, sinó que entrà tan endins del seu

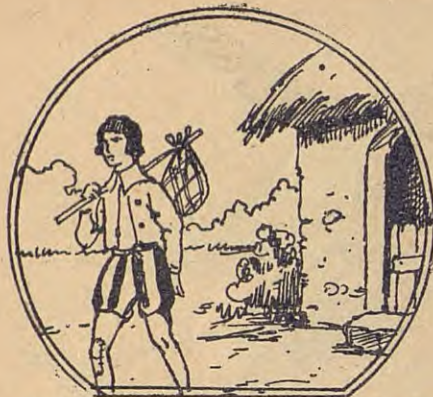
camí i amb tanta fúria, que topà amb violència amb el primer. El topament produí foc i gairebé a l'instant l'ós esclatà amb una terrible explosió.

Però el cas més curiós, més extraordinari, fou el que em succeí en una ocasió i que no vull pas deixar de transcriure, donant paraula que—com tot ço que he explicat i explicaré encara—és rigurosament històric. Un dia, anant de caça amb varis amics, vàrem fer tal esplèndida batuda, que vaig acabar totes les municions, encara que no me'n doní compte fins que la ocasió arribà. Havíem dinat molt bé, gustant especialment unes cireres riquíssimes que a un dels companys li havien enviat dels països atemperats del sud d'Europa. Abans de trobar-nos en un lloc prop del vilatge on sojornàvem, vàrem desplegar-nos per tal de provar si encara queien algunes peces en les nostres mans. Anava jo menjant la fruita mentada, quan veig venir cap a mi el cervol més bonic i arrogant del món. Com si l'animal ja sabés que no comptava amb què occir-lo, es va detenir i em mirà fixament amb un esguard que a mi em va semblar excessivament irònic. Palpo de seguida la bossa de les bales i m'adono que s'havien acabat. Com ho faria?... Ah, sí!

(Continuarà)

Una bona acció

Malgrat ésser molt jove, en Joanet es decidí a anar a cercar treball per tal de poder ajudar a la seva pobra mare. I amb el més pregon dels sentiments, abandonà sa cabana.

Fent mil pensaments, anà corrent món amb el seu farcellet, quan ensopegà amb una bossa ben plena, que recullí amatent i que es ficà a la butxaca sense mirar ço que contenia.

Va caminar molt encara, sense trobar el treball que molt humilment demanava. Molts el consideraven massa jovenet i fins n'hi hagué que se'n burlaren de la seva justa pretensió.

Desesperançat, s'assegué en una pedra i plorà llarga estona. El féu deixondir un toc de clari. Era el d'un home que avisava als veïns que un ric joier havia perdut una bossa.

I que oferia cent pessetes a qui li retornés. En Joanet es recordà de la troballa i correngué a casa l'alcalde per a entregar-li la bossa. Aquest escoltà atentament al noi i manà...

...que anessin a cercar el joier, que vingué immediatament. Veient un nen tan mal vestit, el joier, que era molt avar, volgué exaltar el pagament de ço promès i digué: «Si, és la meua bossa».

I afegí: «Té de contenir bastant iner—no sé quan—i dues pulseres que anava a portar a la filla del governador. Vegi vostè mateix si hi ha dins tot ço que li he dit».

L'alcalde, que el coneixia prou i el considerava un pilet, va endevinar la seva intenció. Obri la bossa i no s'hi va trobar més que una pulsera. El joier començà a ordir que en Joanet...

...li havia pres l'altra. El pobre noi, tremolant en veure que era injustament culpait, contà novament ço que havia passat. L'alcalde se l'escoltà i, després, dirigint-se al joier, li digué:

—Esteu ben segur d'haver posat dues pulseres en la bossa? —«Ja ho crec»—respongué l'altre, amatent.—«Doncs bé—féu l'alcalde;—com que aquí no hi ha més que una pulsera...

...és senyal que aquesta bossa no és vostra.»—«Oh! —exclamà el joier, espantat—potser m'equivoec. Ço que sé de cert es que hi havien cent pessetes d'or.»—«Així sí que deu ésser vostra»—afegí l'alcalde.

—«Per tant, devem donar al noi les cent pessetes ofertes.»—I, fent pagar a l'usur, acomiadà a en Joanet que, rubiert de joia, tornà corrent a la seva humil cabana.

EQUIVOCACIÓ

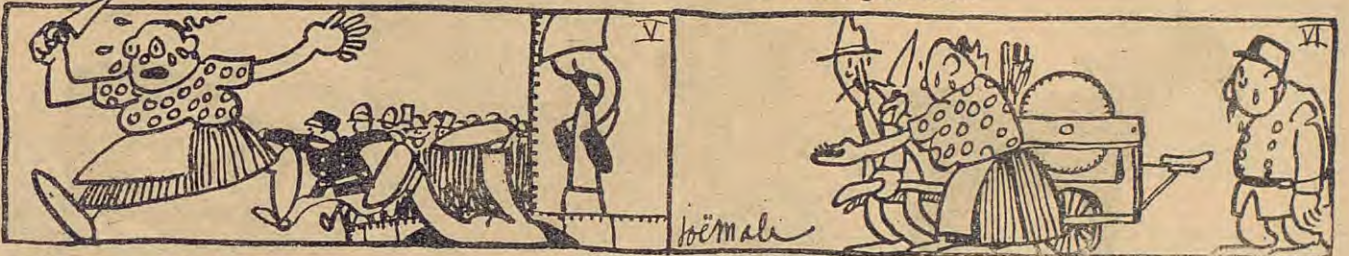
—Ep! Ep...

—Eep! Eeep!!...

—Agafeu-la!... Es bojal!...

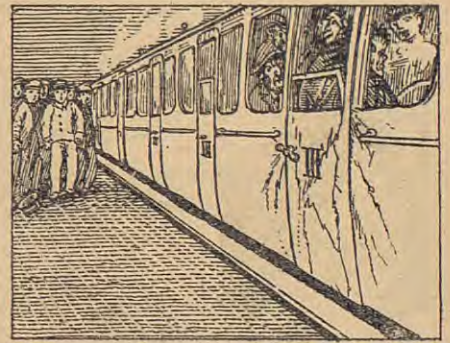
—Socors! Agafeu-la!...

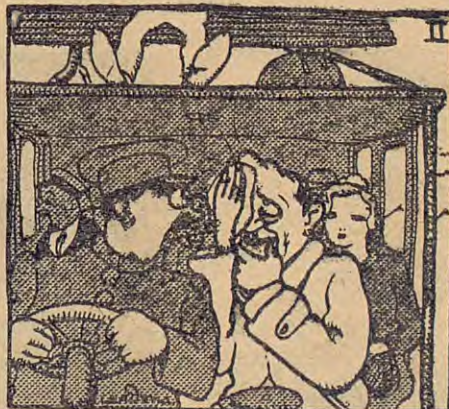
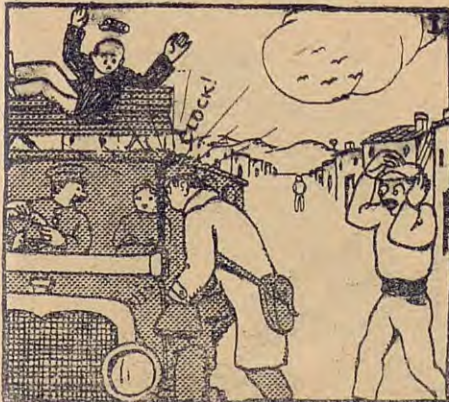
—Agafeu-la, que farà una desgràcia! Matarà a algú!...
Agafeu-la!!!...

—Ara! Gràcies a Déu! Que sou sord? Fa una hora que
un estic cridant per a donar-vos el ganivet a esmoliar...
(De «L'Illustré National»)

LA TRAGÈDIA D'EN GROSSALS (Historieta muda)

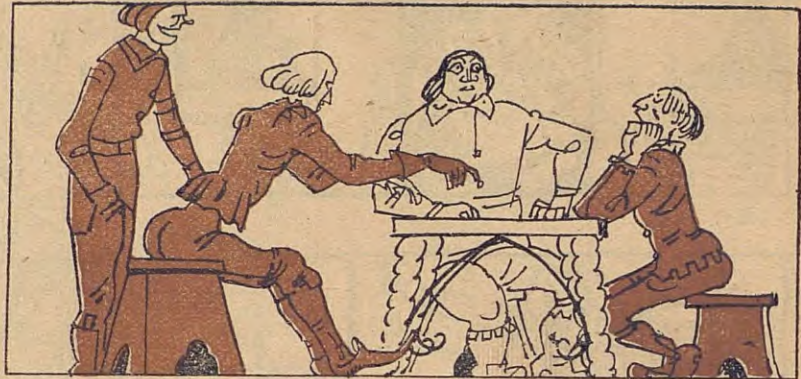
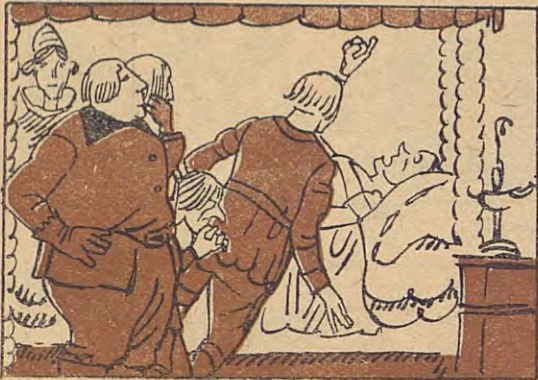
UN CAS HISTÓRIC

Una vegada, el senyor Pere Bon-
dia, al pujar a l'auto que va a la
Pobla de Segur, es va donar un for-
midable cop a la closca. En ésser a
dintre, el xòfer li va preguntar amb
insistència:

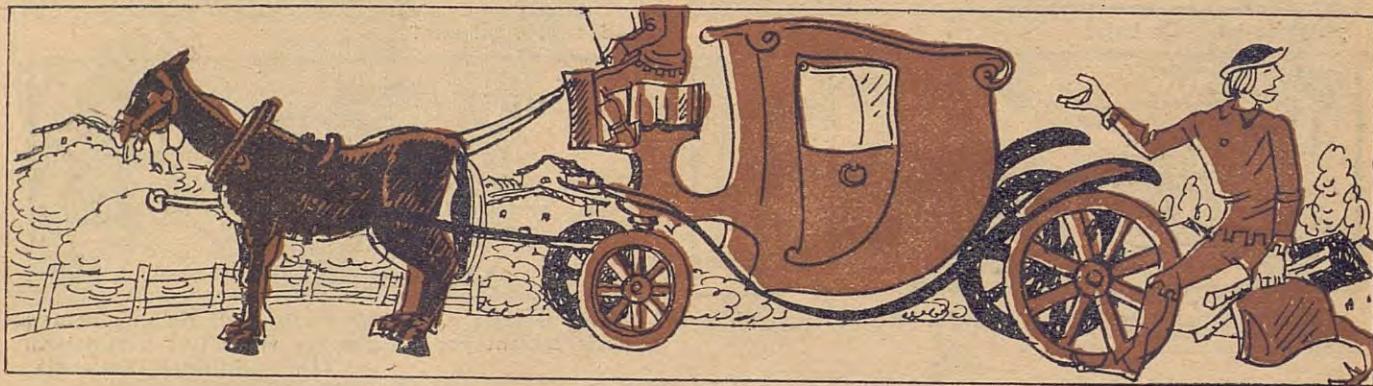
«Què s'ha fet mal? Què s'ha fet
mal?» I don Pere, afectant una seren-
tat que no sentia, va respondre: «No,
senyor. No ha sigut res». «Renoil Si
arriba a ésser alguna cosa», va dir-se
pels seus dintres el xòfer, mirant-li
esverat l'abonyegada testa.

UN PARE PREVISOR

Un ric comerciant es moria i digué al seu fill: «Sigues bo i prudent. Amb tot, si mai et trobes perdut...

...penja't a la branca grossa de l'alzina vella». El fill era jove i aixirit i li agradava divertir-se amb el joc...

...amb viatges...

...i amb tota mena de xerinoles.

Quan necessitava diners, un bon usurer els hi deixava al tant per cent.

I així vingué el jorn en què, pelat del tot, es mirà l'alzina vella i determinà seguir el consell del seu pare, passant-se una corda pel coll.

Però la branca grossa cedí i va caure tan llarg com era. I amb ell, una pluja de monedes amagades en l'arbre i un paper que deia: «No les malgastis com les altres!!!»